

Written by

Friday, 05 September 2008 12:34 - Last Updated Friday, 05 September 2008 12:48

ஐந்தொன்பதாம் இரத்தத்தில் ஒளியாதே!
எந்தக் கவிதை நாம் பாட?
கண்ணில் தெரியும் பக்களையா!
காலில் குத்தும் முட்களையா?
எந்த மரபை நாம் தடே?

மாமல் லபுரத்துச் சிற்பங்கள்
தரையில் நிழல் விழா தஞ்சைக் கோவில் அற்புதங்கள்
சுள்கிரி இசைத் துணைகள் புட்பைப்புச் சிற்பங்கள்
இப்படி மௌரியக் கிடக்கும் சிலைகளாகும்
முன்கதை ஒன்று இருக்கிறது.
ஆனால் கௌரியக் நிலம் பெயர்ந்து
பெங்களூரிலும், கல்குவாரியிலும்
பிய்த்து எறியப்படும் உழைக்கும் மக்களின்
கல்லாய்ச் சமனந்த வாழ்க்கையை
எழுப்புவதற்கான இலக்கியம் எங்கே?
குண்டு குண்டாய் இருக்கும்
கொழுப்பறைய இலக்கியமெல்லாம்
சுரண்டுவனின் நக அழகை அல்லவா
விண்டு வதைத்து விருந்து படகைக் கிறதா
கண்டதுண்டா! நீங்கள் கண்டதுண்டா!
நக்சல்பாரிகளின் துண்டறிகைகள் அல்லவா
நமது உழைக்கும் மக்களின் குரலை
உயர்த்திப் பிடிக்கிறது
காவல்துறையின் முதல் தகவல் அறிக்கையில் அல்லவா
மறக்கப்பட்ட நம் இலக்கியம் இருக்கிறது!

தருமபுரிக்கு
ஆறுயிர் நீட்டிக்கும்
அரும் சுவை நெல்லிக்கனியை
அதியமான் அவ்வையாருக்கு கொடுத்ததா பெருமை?
மக்களின் அரசியல் வாழ்வு நீட்டிக்க
தம் ஆறுயிரையே கொடுத்த
எங்கள் அப்பு, பாலன் தந்த
நக்சல்பாரி பாதையைல்லவா பெருமை!

அழுகையை நிறுத்திக் கொள்ள
சில கழந் தகைளக் கோ
அம்மா வணேடும்!
கிலு கிலுப் பகைளோடும் அடங்கிவிடும்
சில கழந் தகைள்.
சில கழந் தகைளக் கோ தாயின் கரல் வணேடும்!
வயிறு நிறைந் தால்
தங்கிவிடும் சில பிள்ளைகள்.
சில பிள்ளைளக் கோ அது முடியாது
அடத்து கதவைவணடும்.
அவர்களக் குச்சொல்லுங்கள்
இந்தக் கதையை...
ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஏழாம் ஆண்டு
செப்டம்பர் இருபத்தி எட்டாம் நாள்
ஒரு பஞ்சாப் தாயின் பிரசவ வலி
புதிய இந்தியாவையே ஈன்றெடுத்தது.
கருவறையை விடவும் இருண்டு கிடக்கும்
நாட்பின் நிலமையை
கர்ப்பவெப்பத்திலேயே கண்டுணர்ந்து,
தன் மனோரம்பை வலிவது
தாயின் இரத்தம் மட்டும்ல்ல
தாய்நாட்பின் இரத்தம் என்பதை
பார்த்து, பார்த்து
அபிமானத்தின் பனிகுடம் உடைத்து
தொப்புள் கொடியின் தாமதம் அறுத்து
பிறப்பின் கலகம்
அங்கே பகத்சிங் என்று பெயரெடுத்தது.
அபிமான இந்தியாவின் தாலாட்டில்
அடங்க மறுத்து, அழாது சிவந்து
அவன் கையம் காலும்
எல்லோர் முகத்திலும் எட்பி உதைத்தது.

வறெறும் வயிற்றுப் பசிக்காக
வளர்ந்தவனாய் இரூந்திரூந்தால்
அம்மா... அப்பா என்று மட்டும்
அழைத்திருப்பான்.
வர்க்கப் பசியோடு வளர்ந்த பகத்சிங்
அ... ம் ... மா, அ... ப் ... பா... நாடா என
விரிந்த பொருளில்
பசேத் தொடங்கினான்.

பன்னிரண்டு டாம் அகவையில்
பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து
யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல்
துள்ளியெழுந்து
ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை நடந்த இடத்தை
பார்க்கப் போனான்.
அங்கே வள்ளையைக் காதறிய
இந்தியப் பிணங்களை
தன்கண்களில் விதைத்தான்.
கருகிய இரத்தம் இதயத்தில் உறைய
தன்காலத்தை வறறுத்தான்.
சிவந்து கிடக்கும் இந்தியக் கனவையும்
சிதறிக் கிடக்கும் இந்தியப் புரட்சியையும்
ஒன்று சேர்க்கும் உறுதியுடன்
கையில் அள்ளிய களத்தின் மண்ணை
தன் (சட்டைப்) பையில் திணித்தான்!

மண்ணைத் தின்றது வளர்ந்தவர்களே!
உங்களில் எத்தனை பரோகுகு
இந்த மண்ணைப் பற்றிய அக்கறையுண்டோ?
ஊர்வறும் வீட்டுப் பாடம் போதுமா?
பகத்சிங் போல நாட்டுப் பாடம் படித்தாலே
நல்ல புத்தி வந்து சேரும்.
இல்லையேல்
ஜாலியனாவது... பாக் காவது
அமெரிக்காவின்
கபூலி என பாக்சியம் என்று
சட்டைப் பையில் மட்டுமல்ல
சதகைகளும் அந்நிய நரகலின்
ஆணவம் ஊரும்.

பகத் சிங்கும் தான் படித்தார் !
 ""புரட்சி ஒன்றே என விருப்பப் பாடம்
 நாட்டிப் பற்றே உயர்நிலைக் கல்வி
 கம்யூனிசமே உயிரியல் படிப்பு"
 என்ற விடுதலைக் கல்வியின் வீ ரியத்தை
 விளக்கிச் சொல்லுங்கள் பிள்ளைகளிடம் .
 சூயஸ் நலம் என்ற தோல் வியாதி
 உங்கள் பரம்பரையைக் தோற்றாது.
 "இளமைக்கேற்றவலை வாய்ப்பு

Written by

Friday, 05 September 2008 12:34 - Last Updated Friday, 05 September 2008 12:48

இந் தியப் புரட் சியில் இருக் குது
அந் நியன் ஆதிக்கம் ஒழிப் பதிலையே
நம் அனாவை நலனும் பிறக் குது"
என்று பகத் சிங் சொன்ன கருத்துக்களோடும்
பழக விடும்பிகள் பிள்ளைகளான.
மதலாளித் துவம் எனும் கட்ட பழக்கம்
உங்கள் வாரிசுகளுக்கே வராது.
எனக்கு மட்டுமே வாழ்வனே என்று
இதயத்தை இழுத்து நடக்கும்
"வாதம்" அவர்களுக்கு வராது!
போராட்டத் துணடும் பகத் சிங் வாழ்வும்!
பொறாமடைப் பட வகைக்கும் அவன் சாவும்!
கரகைக் கப்பட்ட பகத் சிங் சாம்பலால்
உணர்ச்சி பற்றை சட் லஜை நதி இன்றோ...
சகலரையும் சந்தகேத்துடனே பார்க்கிறது.
எதுவுமே செய்ய முன் வராத
இவர்களை நம் பியா சத்தோம்
அச்சத்தில் தியாகிகள் கனவம் உறகிறது!
இவர்களை நம் பியா இருக்கிறோம்
பீ தியில் இயற்கை நடுங்கித் தவிக் கிறது!

சும்மா பகத் சிங் பற்றி பசோதே!
அவன் பசேவிரும் பியதபை பசே
சும்மா தியாகிகள் இரத்தத்தில் ஒளியாதே!
அவர்கள் தரிசு செய்த பாதகைக் கு
வலையை செய்ய வளியே வா!
அழகைக் கிறது புரட்சி நதி!

(29.9.2006 அன்று தரூமபுரி பண்ணைக்கரத்தில் நடபைற்ற பகத் சிங் 100ஆம் ஆண்டு
பிறந்த நாள் விழாவில் - கவியரங்கத்தில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை)

தூரண சண்முகம்